

гуркали дългитѣ си шии въ водата и продължавали да се отдалечаватъ отъ воденицата.

Въ това врѣме изкочила на брѣга и хитрата лисица. Тя си мислила, че този пътъ по-лесно ще си грабне нѣкоя гѣска, защото сѣ много далече отъ воденичаря. Ала водата била дълбока, та нѣмало какъ да се приближи до тѣхъ. Най-послѣ тя намислила сѣ хитростъ да си открадне нѣкоя гѣска.

До това мѣсто имало едно дървено ведро; тя го тикнала въ водата, влѣзла въ него и почнала да плава въ рѣката, като сѣ лодка. Гѣскитѣ плавали близо до нея. Въ ведрото лисицата

почнала да говори: „Сиви бѣли гѣски, жълти пѣстри гѣсенца, елате при мене, че ще ви нахраня сѣ добра храница, що до днесъ не сте видѣли! . . . “

Но течението на рѣката, вмѣсто да я заведе при гѣскитѣ, завело я право при воденичаря, който чакалъ на брѣга сѣ пълна пушка. Щомъ